

Anonymizované znenie

Preklad

C-202/24 – 1

Vec C-202/24 [Alchaster]ⁱ

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

14. marec 2024

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania:

Supreme Court

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

7. marec 2024

Navrhovateľ

Minister for Justice a Equality

Odporca:

MA

ⁱ Názov tejto veci je fiktívny. Nezodpovedá skutočnému menu ani názvu žiadneho z účastníkov konania.

SUPREME COURT (Najvyšší súd, Írsko)

[*omissis*]

**VO VECI ČLÁNKU 267 ZMLUVY O
O FUNGOVANÍ EURÓPSKEJ ÚNIE A
VO VECI NÁVRHU NA ZAČATIE PREJUDICIÁLNEHO KONANIA
NA SÚDNY DVOR EURÓPSKEJ ÚNIE**

[*omissis*]

MINISTER FOR JUSTICE (minister spravodlivosti, Írsko)

NAVROVATEĽ

A

MA

ODPORCA

**NÁVRH ZO 7. MARCA 2024
NA ZAČATIE PREJUDICIÁLNEHO KONANIA NA SÚDNOM DVORE
EURÓPSKEJ ÚNIE PODĽA
ČLÁNKU 267 ZMLUVY**

Návrh odporcu [*omissis*] na povolenie podať odvolanie proti rozsudku High Court (Vyšší súd, Írsko) [*omissis*] vydanému 24. októbra 2022 a uzneseniam vydaným v [ten istý deň] [*omissis*] a 7. novembra 2022, na základe ktorých má byť odporca vydaný do Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska a ktorými bol zamietnutý [*omissis*] návrh na povolenie podať odvolanie na Court of Appeal (Odvolací súd, Írsko) a návrh na vydanie uznesenia o zrušení uvedeného rozsudku a uznesení, o ktorých sa rozhodovalo na pojednávaní na tomto súde 3. októbra 2023

Na základe uvedeného a po prečítaní rozhodnutia tohto súdu zo 17. januára 2023, ktorým bolo povolené podať odvolanie, oznámenia o odvolaní, uvedeného rozsudku a uznesení High Court (Vyšší súd), dokumentov v nich uvedených a písomných podaní predložených v mene príslušných účastníkov konania a po vypočutí [*omissis*] právnych zástupcov účastníkov konania

[*omissis*]

A keďže tento súd je presvedčený, že v tomto konaní je potrebné rozhodnúť o otázke práva Únie, ktorú je potrebné predložiť Súdnemu dvoru Európskej únie

[omissis]

A ďalej sa súdu javí, že rozhodnutie o týchto otázkach medzi účastníkmi tohto odvolacieho konania nastoľuje otázky týkajúce sa správneho výkladu určitých ustanovení práva Únie, konkrétne výkladu Rámcového rozhodnutia z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (ďalej len „rámcové rozhodnutie“) a článku 49 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“)

SÚD ROZHODOL podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie o predložení Súdnemu dvoru Európskej únie tejto otázky uvedenej v predmetnom rozsudku a návrhu na začatie prejudiciálneho konania:

Ak sa podľa Dohody o obchode a spolupráci z 30.12.2020 (do ktorej sú začlenené ustanovenia rámcového rozhodnutia z 13. júna 2002 o vydávaní osôb na základe európskeho zatykača) žiada o vydanie osoby na účely trestného stíhania za trestné činy terorizmu a osoba sa odmieta podrobiť takémuto vydaniu na základe tvrdenia, že by to bolo porušením článku 7 EDĽP a článku 49 ods. 2¹ Charty základných práv Európskej únie, a to na základe prijatého legislatívneho opatrenia, ktorým sa mení časť trestu, ktorý by sa mal vykonať vo väzení, a tiež sa ním menia dojednania týkajúce sa podmieneného prepustenia na slobodu, a ktoré bolo prijaté po dátume spáchania údajného trestného činu, v súvislosti s ktorým sa žiada o jej vydanie, a za predpokladu uplatnenia týchto skutočností:

- i) žiadajúci štát (v tejto veci Spojené kráľovstvo) je zmluvnou stranou EDĽP a tento dohovor uplatňuje vo svojom vnútroštátnom práve na základe Human Rights Act, 1998 (zákon o ľudských právach z roku 1998);
- ii) súdy Spojeného kráľovstva [vrátane Supreme Court of the United Kingdom (Najvyšší súd Spojeného kráľovstva, Spojené kráľovstvo)] uznali uplatňovanie predmetných opatrení na väzňov, ktorí si už odpykávajú trest uložený súdom, za zlučiteľné s Dohovorom;
- iii) naďalej platí, že každá osoba vrátane osoby, ktorej sa táto vec týka, ak bola odovzdaná, môže podať sťažnosť na Európsky súd pre ľudské práva;
- iv) neexistuje žiadny dôvod sa domnievať sa, že by žiadajúci štát nevykonal niektoré rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva;

¹ Poznámka prekl.: Zdá sa, že vnútroštátny súd mal v úmysle odkázať skôr na článok 49 ods. 1 druhú vetu Charty.

- v) súd je na základe uvedeného presvedčený, že nebolo preukázané, že odovzdanie zahŕňa skutočné riziko porušenia článku 7 Dohovoru alebo Ústavy;
- vi) neuvádza sa, že by článok 19 Charty bránil odovzdaniu;
- vii) článok 49 Charty sa nevzťahuje na konanie ani proces odsúdenia;
- viii) neuvádzalo sa ani tvrdenie, že existuje dôvod domnievať sa, že existuje nejaký významný rozdiel v uplatňovaní článku 7 Dohovoru a článku 49 Charty;

je súd, proti ktorého rozhodnutiu nie je možné podať odvolanie, na účely článku 267 ods. 3 ZFEÚ, a so zreteľom na článok 52 ods. 3 Charty a záväzok dôvery medzi členskými štátmi a osobami povinnými uskutočňovať vydávanie podľa ustanovení európskeho zatykača na základe Dohody o obchode a spolupráci, oprávnený dospieť k záveru, že požadovaná osoba nepreukázala žiadne skutočné riziko, že by jej vydanie bolo porušením článku 49 ods. 2 Charty, alebo je takýto súd povinný vykonať nejaké ďalšie vyšetrovanie, a ak áno, aká je povaha a rozsah tohto vyšetrovania?

A NARIAĐUJE SA, že ďalšie pojednávanie o tomto odvolaní sa odročuje až do vydania rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o tejto prejudiciálnej otázke, alebo do vydania ďalšieho uznesenia.

[omissis]

[omissis]

THE SUPREME COURT (Najvyšší súd)

[omissis]

**VO VECI TÝKAJÚCEJ SA EUROPEAN ARREST WARRANT ACT 2003
[ZÁKON O EURÓPSKOM ZATYKAČI Z ROKU 2003 (V ZNENÍ
NESKORŠÍCH PREDPISOV)]**

A VO VECI MA

MEDZI

MINISTER FOR JUSTICE (minister spravodlivosti)

NAVRHOVATEĽ

A

MA

ODPORCA

Návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 1 Supreme Court (Najvyšší súd) svojím rozsudkom zo 7. marca 2024 [(2024) IESC 9] rozhodol o predložení jednej otázky Súdnemu dvoru podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ktorá vznikla v súvislosti s výkladom Rámcového rozhodnutia z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (ďalej len „rámcové rozhodnutie“) a článku 49 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).
- 2 Návrh na začatie prejudiciálneho konania vychádza zo žiadosti o vydanie MA (ďalej len „odvolateľ“) Spojenému kráľovstvu na základe zatykača vydaného na základe Dohody o obchode a spolupráci z 30. decembra 2020 medzi Európskou úniou a Európskym spoločenstvom pre atómovú energiu na jednej strane a Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska na strane druhej (ďalej len „dohoda o obchode a spolupráci“).
- 3 Dohoda o obchode a spolupráci upravuje vzťahy medzi Spojeným kráľovstvom a Európskym spoločenstvom, a najmä na účely tohto odvolania obsahuje podmienky, na základe ktorých sa pokračuje v uplatňovaní vtedajšieho systému európskeho zatykača. Hlava VII časti 3 dohody o obchode a spolupráci sa uplatňuje na zatykače vydané podľa článku 98 Withdrawal of the United Kingdom from the European Union (Consequential Provisions) Act 2019 [zákon o vystúpení Spojeného kráľovstva z Európskej únie (následné ustanovenia) z roku 2019]. V hlave VII sa stanovuje, že medzi Spojeným kráľovstvom a Európskou úniou sa uplatňujú dojednania o vydávaní osôb, pokiaľ ide o vydávanie osôb po skončení prechodného obdobia 31. decembra 2020. Tieto ustanovenia sú totožné s dojednaniaми o vydávaní osôb uvedenými v rámcovom rozhodnutí.
- 4 Časť VII časti 3 dohody o obchode a spolupráci bola do írskoho vnútroštátneho práva implementovaná prostredníctvom S.I. 720 of 2020 (S.I. 720 z roku 2020), European Arrest Warrant (Application to Third Countries) (United Kingdom) Order 2020 [Nariadenie o európskom zatykači (uplatňovanie na tretie krajiny) (Spojené kráľovstvo) z roku 2020], vydaným podľa článku 2 ods. 2 European Arrest Warrant (Application to Third Countries and Amendment) and Extradition (Amendment) Act 2012 [zákon o európskom zatykači (uplatňovanie na tretie krajiny a zmeny a doplnenia) a extradícii (zmeny a doplnenia) z roku 2012], ktorým bolo Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska určené ako tretia krajina, na ktorú sa uplatňuje Act of 2003 (zákon z roku 2003).
- 5 Podľa ustanovení rámcového rozhodnutia môže Minister for Foreign Affairs and Trade (minister zahraničných vecí a obchodu, Írsko) určiť nečlenský štát na účely uplatňovania systému európskeho zatykača na krajiny mimo Únie. V nadväznosti na rozhodnutie Súdného dvora a na základe S.I. 150 of 2021 (S.I. 150 z roku

2021) bolo Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska určené ako vydávajúci štát a členský štát na účely fungovania režimu európskeho zatykača.

- 6 Na účely vnútroštátnych právnych predpisov a rámcového rozhodnutia sa z tohto dôvodu Spojené kráľovstvo na účely fungovania režimu európskeho zatykača považuje za členský štát, takže žiadosť o vydanie na základe zatykača z tejto jurisdikcie sa má uskutočňovať podľa Act of 2003 (zákon z roku 2003) a rámcového rozhodnutia.
- 7 Navrhovateľ má byť obvinený z trestných činov terorizmu a v prípade, ak bude uznaný vinným a odsúdený na trest odňatia slobody, jeho právo na podmienené prepustenie sa bude riadiť právnymi predpismi Spojeného kráľovstva prijatými v roku 2021, teda po údajnom spáchaní predmetných trestných činov.
- 8 Sudca Magistrate's Courts of Northern Ireland (Obvodný súd Severného Írska, Spojené kráľovstvo) vydal 26. novembra 2021 štyri zatykače v súvislosti so štyrmi trestnými činmi: trestným činom členstva v zakázanej organizácii; trestným činom riadenia činnosti organizácie, ktorá sa podieľa na páchaní teroristických činov; trestným činom sprisahania s cieľom riadiť činnosť organizácie, ktorá sa podieľa na páchaní teroristických činov; a trestným činom prípravy na páchanie teroristických činov. V príkaze na vydanie medzi Spojeným kráľovstvom a Úniou sa uvádza maximálna dĺžka trestu odňatia slobody, ktorý môže byť za tieto trestné činy uložený. V súvislosti s prvým uvedeným trestným činom možno po odsúdení na základe obžaloby uložiť trest odňatia slobody v trvaní najviac 10 rokov a v prípade zvyšných troch trestných činov možno po odsúdení na základe obžaloby uložiť trest odňatia slobody na doživotie. Trestné činy mali byť spáchané v období od 18. júla 2020 do 20. júla 2020.
- 9 Legislatívne zmeny režimu umožňujúceho podmienené prepustenie boli vykonané prostredníctvom Terrorist Offenders (Restriction of Early Release) Act 2020 [zákon o páchateloch teroristických trestných činov (obmedzenie predčasného prepustenia) z roku 2020] a článkom 20A Criminal Justice (Northern Ireland) Order 2008 [nariadenie o trestnej justícii (Severné Írsko) z roku 2008], ktorý bol vložený článkom 30 Counter Terrorism and Sentencing Act 2021 (zákon o boji proti terorizmu a ukladaní trestov z roku 2021). Tieto zmeny nadobudli účinnosť vo vzťahu k Severnému Írsku od 30. apríla 2021. Výsledkom týchto zmien bolo, že osoba odsúdená za určité teroristické trestné činy už nebude mať nárok na automatické podmienené prepustenie po odpykaní polovice jej trestu, ale bude si musieť odpykať minimálne dve tretiny trestu pred tým, ako bude možné povoliť jej podmienené prepustenie. Na rozdiel od predchádzajúceho režimu by podmienené prepustenie museli najprv schváliť komisári pre podmienené prepustenie.
- 10 Odvolateľ tvrdí, že vydanie je nezlučiteľné s jeho právami podľa článku 7 Dohovoru. Článok 7 Dohovoru stanovuje:

- „1. Nikoho nemožno uznať za vinného zo spáchania trestného činu na základe skutku alebo opomenutia, ktoré v čase jeho spáchania nie je považované podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva za trestný čin. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu.
2. Tento článok nebráni súdeniu a potrestaniu osoby za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, bolo trestné podľa všeobecných právnych zásad uznávaných civilizovanými národmi.“
- 11 Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) odmietol tvrdenie, že retroaktívne zmeny systémov odpustenia zostávajúcej časti trestu alebo predčasného prepustenia sú porušením článku 7, keďže takéto opatrenia netvoria súčasť „trestu“ na účely tohto článku. Rozsudky ESLP *Hogben v. Spojené kráľovstvo* (sťažnosť č. 11653/85) a *Uttley v. Spojené kráľovstvo* (sťažnosť č. 36946/03) ilustrujú tento prístup. V oboch veciach nebolo zistené porušenie článku 7, a to napriek prijatiu obmedzení týkajúcich sa nároku na podmienené prepustenie, ktoré retroaktívne predĺžili dobu, ktorú by sťažovatelia strávili vo väzení. Opatrenia boli skôr kategorizované ako výkon trestu, ktorý sa sám osebe nemohol považovať za prísny, keďže ich podstatou a účelom zostalo uľahčenie predčasného prepustenia. Takýto záver bol vyslovený aj v rozsudku ESLP, *Kafkaris v. Cyprus* (sťažnosť č. 21906/04), [2009] 49 E.H.R.R. 35.
- 12 ESLP následne vydal rozsudok, ktorý podľa názoru odvolateľa ilustruje rozdiel v prístupe. ESLP v rozsudku *Del Río Prada v. Španielsko* (sťažnosť č. 42750/09), (2014) 65 E.H.R.R. 37 uviedol, že rozdiel medzi opatrením, ktoré predstavuje „trest“, a opatrením, ktoré sa týka jeho „výkonu“ a „vymáhania“, nemusí byť vždy jednoznačný (bod 85) a uznal, že opatrenia prijaté počas výkonu trestu môžu ovplyvniť jeho rozsah (ods. 90). Odvolateľ na základe toho tvrdil, že rozsudok *Del Río Prada* svedčí o flexibilnejšom prístupe ESLP k uplatňovaniu článku 7 než predchádzajúca judikatúra ESLP. Odvolateľ tvrdí, že nový režim ukladania trestov a podmieneného prepustenia, ktorý v súčasnosti funguje v Severnom Írsku, má praktický účinok predĺženia doby, ktorú osoba strávi vo väzení, takže je v podstate vystavená prísnejšiemu trestu, než aký by mohol byť uložený v čase údajného spáchania daného trestného činu. Ďalej tvrdí, že presun kompetencií zo sudcu prvého stupňa pri čiastočnom určovaní lehoty podmieneného prepustenia na komisárov pre podmienené prepustenie predstavuje zásadnú zmenu „identity“ alebo „rozsahu“ (výraz použitý v rozsudku *Del Río Prada*) trestu.
- 13 Otázka, či a do akej miery je rozsudok *Del Río Prada* zmenou predchádzajúcej judikatúry ESLP, je sporné v rámci tohto odvolacieho konania a odporca tvrdí, že k žiadnej zmene zásad nedošlo. Odvoláva sa najmä na rozsudok *Abedin v. Spojené kráľovstvo* (sťažnosť č. 54026/16), (2021) 72 E.H.R.R. SE6.
- 14 Vo veci *R v. Morgan & Ors.* štyri osoby napadli právne predpisy Spojeného kráľovstva, o ktoré ide v tomto návrhu na začatie prejudiciálneho konania,

z ktorých každá už bola v čase prijatia legislatívnych zmien odsúdená, a tvrdili, že zavedenie nového legislatívneho režimu pre nich znamená, že budú potrestané prísnejšie, a že mali legitímne očakávanie, že sa s nimi bude zaobchádzať podľa režimu platného v čase spáchania trestného činu alebo uloženia trestu.

- 15 Court of Appeal of Northern Ireland (Odvolací súd Severného Írska, Spojené kráľovstvo) rozhodol, že vzhľadom na skutočnosť, že odvolatelia už boli odsúdení podľa predchádzajúceho režimu v čase, keď už boli vykonané zmeny, uplatnenie nového zákona predstavovalo retroaktívne uloženie trestu, ktoré sa rovnalo zmene alebo novému vymedzeniu trestu uloženého sudcom prvého stupňa, a preto bolo v rozpore s článkom 7 Dohovoru: [2021] NICA 67. Uvedený súd vydal vyhlásenie o nezlučiteľnosti, ale vzhľadom na úlohu, ktorú Dohovor zohráva pri fungovaní a účinku právnych predpisov v Severnom Írsku, odmietol vydať akékoľvek rozhodnutie, že zmena právnych predpisov bola neplatná alebo nevykonateľná.
- 16 Supreme Court of the United Kingdom (Najvyšší súd Spojeného kráľovstva) udelil povolenie na podanie odvolania proti rozsudku Court of Appeal of Northern Ireland (Odvolací súd Severného Írska) a uvedený súd vo svojom rozsudku z 19. apríla 2023 vyhovel odvolaniu, ktoré podal Minister of Justice (minister spravodlivosti) a zrušil vyhlásenie o nezlučiteľnosti. Uvedený súd konštatoval, že retroaktívne uplatňovanie článku 30 Counter Terrorism and Sentencing Act 2021 (zákon o boji proti terorizmu a ukladaní trestov z roku 2021) nie je nezlučiteľné s článkom 5 a článkom 7 dohovoru: (Morgan a i. v. Ministry of Justice (Severné Írsko) [2023] UKSC 14; 2023 2 W.L.R. 905).
- 17 Najvyšší súd Spojeného kráľovstva [omissis], usúdil, že nedošlo k retroaktívnemu navýšeniu trestu, a to, čo sa zmenilo, bol „*spôsob, akým sa majú vykonať zákonom predpísané nepodmienečné tresty odňatia slobody uložené odporcom*“ (bod 116). V dôsledku uvedeného legislatívne zmeny už nespádali do pôsobnosti pojmu „zákon“ v článku 7 (bod 117) a neporušovali požiadavky článku 5 vrátane požiadavky predvídateľnosti (body 128- 129)
- 18 Najvyšší súd Spojeného kráľovstva stručne uviedol v bode 114:

„Podstatou opatrení bolo zmeniť spôsob výkonu nepodmienečných trestov odňatia slobody obmedzením oprávnenosti na podmienené prepustenie väzňov odsúdených za trestné činy terorizmu. Podstatou a účelom zmien, ktoré priniesol článok 30 uvedeného zákona z roku 2021 a článok 20A predmetného nariadenia z roku 2008, nebolo predĺžiť nepodmienečné tresty odňatia slobody uložené odporcom. Doba trvania týchto trestov sa v žiadnom prípade nepredĺžila.“
- 19 [omissis] Sudca, ktorý vypracoval rozsudok pre Najvyšší súd Spojeného kráľovstva poznamenal, že ESLP vo veci Del Rio Prada uviedol, že samotná prísnosť príkazu nie je rozhodujúca, a keďže povahou a účelom opatrenia je umožniť predčasné prepustenie na slobodu, nemožno ho vo svojej podstate považovať za prísne. Ďalej poznamenal, že zmena výkonu alebo vymáhania trestu

nespadá pod článok 7, ale že zmluvné štáty si môžu určiť vlastnú trestnú politiku, pokiaľ ide o takéto zmeny, a preto bolo odvolanie ministra prijaté.

- 20 Je zrejme, že v Severnom Írsku sa sudca podieľa na stanovení časti trestu, ktorý musí byť vykonaný pred podmieneným prepustením. V dôsledku uvedeného sa vo veciach Morgan žiadalo o zmenu vydaných trestných príkazov prostredníctvom administratívneho rozhodnutia a práve tento prvok tohto nového procesu považoval Court of Appeal of Northern Ireland (Odvolací súd Severného Írska) za „zmenu“ trestu, čo malo za následok rozhodnutie o porušení Dohovoru.
- 21 Najvyšší súd Spojeného kráľovstva uviedol, že z toho nevyplýva, že takéto porušenie sa týka konkrétne stanovenia trestu. Argumentácia v prejednávanej veci je slabšia ako vo veci Morgan, pretože odvolateľ nebol odsúdený a nový režim podmieneného prepustenia, ktorý sa na neho bude vzťahovať, bude aktuálne platný režim. Nedôjde k retroaktívnemu zásahu do súdneho rozhodnutia.

Správny prístup k žiadosti o vydanie podľa rámcového rozhodnutia

- 22 Výhodiskovým bodom súdu, ktorý posudzuje žiadosť o vydanie podľa rámcového rozhodnutia, je povinnosť a zodpovednosť dožiadaného štátu vydať, okrem prípadu, ak by odporca namietal vydaniu z dôvodu, že jeho práva vyplývajúce z Dohovoru by boli vydaním pravdepodobne porušené.
- 23 Žiadajúci štát je zmluvnou stranou Dohovoru, začlenil Dohovor do svojho vnútroštátneho práva, súdy tohto štátu posúdili a potvrdili zlučiteľnosť tohto režimu a existuje právo podať individuálnu sťažnosť na ESĽP. V priebehu argumentácie nebolo vážne spochybnené, že v prípade návratu odvolateľa do Severného Írska bude mať k dispozícii prostriedok nápravy, ktorým je individuálna sťažnosť na ESĽP týkajúca sa správneho výkladu Dohovoru a skutočnosti, či režim trestu a podmieneného prepustenia, ktorý v súčasnosti platí v Severnom Írsku, by mohol predstavovať retroaktívny trest.
- 24 Vzhľadom na povinnosť vyplývajúcu z írskoho vnútroštátneho práva, European Arrest Warrant Act 2003 (zákon o európskom zatykači z roku 2003) (v znení neskorších predpisov) a rámcového rozhodnutia, ako ich vykladajú rozsudky tohto súdu a Súdneho dvora, argumentácia odvolateľa, že vydanie do Severného Írska by bolo porušením jeho práv vyplývajúcich z Dohovoru, nie je podložená skutočnosťami a ani ním predloženými argumentmi. Nielenže nebolo zistené žiadne systémové pochybenie, ktoré by naznačovalo pravdepodobné a závažné porušenie práv vyplývajúcich z Dohovoru, ak by bolo nariadené vydanie, ale nedávna judikatúra súdov Severného Írska a odvolacej inštalácie Najvyššieho súdu Spojeného kráľovstva predstavuje právny systém, v ktorom je Dohovor pevne a jednoznačne prijatý a uplatňovaný. Prístup, ktorý musí tento súd zaujať k žiadosti o vydanie, neumožňuje odmietnuť vrátenie na základe analýzy, že rozsudok Najvyššieho súdu Spojeného kráľovstva vo veci Morgan nie je správny. Okolnosti prejednávanej veci nenaznačujú, že by práva odvolateľa dovolávať sa Dohovoru neboli plne rešpektované a analyzované. Okrem toho má odvolateľ

k dispozícii prostriedkov nápravy spočívajúci v podaní sťažnosti na súd v Štrasburgu, na ktorom sa uskutoční konečná a autoritatívna analýza a posúdenie legislatívnych zmien.

- 25 Tento súd na základe uvedeného odmietol tvrdenie, že vydanie by malo byť odmietnuté podľa článku 37 z dôvodu vnímaného porušenia práv vyplývajúcich z Dohovoru, a odvolanie bolo z tohto dôvodu neúspešné.

Otázka týkajúca sa práv vyplývajúcich z Charty.

- 26 Z prejednávanej veci však zjavne vyplýva ďalšia komplikácia. V rámci posudzovania, či vyhovieť žiadosti o vydanie, sa tento súd nepochybne zaoberá právom Únie a jeho uplatňovaním, na ktoré sa vzťahuje Charta, a ktoré nastoľuje otázku týkajúcu sa podmienok uvedených v článku 49 Charty, ktorý je formulovaný totožne s článkom 7 Dohovoru. Otázka znie, či za okolností, keď dožiadaný súd dospeje k odôvodnenému záveru, že ústava ani Dohovor nevyžadujú odmietnutie vydania, je odôvodnenie, ktoré vedie k tomuto záveru, dostatočné na to, aby sa primerane vysporiadal s argumentom o súlade s Chartou? Je taktiež potrebné, aby vykonávajúci štát vykonal posúdenie súladu nového severoírskeho režimu ukladania trestov za teroristické trestné činy s Chartou?
- 27 Článok 49 Charty zodpovedá článku 7 Dohovoru, a preto sa uplatňuje článok 52 ods. 3. Vyplývajú z toho dve otázky:
- i) Preukázala požadovaná osoba dôkazmi alebo argumentmi, že rozsah práv, ktoré by sa mohli uplatniť podľa Charty, sa líši od práv, ktoré sú uznané, stanovené a na ktoré sa vzťahuje judikatúra Dohovoru?
 - ii) Uviedla požadovaná osoba niečo v práve Únie, čo by mohlo naznačovať, že sa toto právo líši od ochrany, ktorá sa v súčasnosti poskytuje podľa judikatúry ESLP?
- 28 Súdny dvor rozhodol, že článok 49 Charty zodpovedá článku 7 dohovoru alebo že je na ňom založený. Je to zrejmé z rozsudku C-72/15 Rosneft (body 164- 165), C-42/17 Mas a MB (bod 54) a C-634/18 JI (bod 47). Toľko sa uvádza v bode 52.111 a v ňom citovaných zdrojoch v poznámke pod čiarou č. 192 v Peers & ors, *The EU Charter of Fundamental Rights: A Commentary* (2nd ed, Hart Publishing 2021).
- 29 Súdny dvor posudzoval dôsledky článku 47 a článku 48 ods. 2 na účely článku 4 písm. a) rámcového rozhodnutia a rozlišovanie medzi uložením trestu alebo sankcie na jednej strane a výkonom alebo vykonaním trestu alebo sankcie na strane druhej je rozlišovanie, ktoré bolo potvrdené v práve Únie a je dôležitým prvkom judikatúry Súdneho dvora k článku 4a rámcového rozhodnutia: Pozri napríklad: Ardic, C-571/17 PPU, v ktorom Súdny dvor rozhodol, že na účely článku 4a písm. l) rámcového rozhodnutia pojem „rozhodnutie“ nezahŕňa rozhodnutie týkajúce sa výkonu alebo uplatnenia skôr uloženého trestu odňatia

slobody, s výnimkou prípadu, keď má toto rozhodnutie za cieľ alebo následok zmenu buď povahy, alebo dĺžky uvedeného trestu a keď orgán, ktorý rozhodnutie vydal, disponoval v tejto súvislosti voľnou úvahou. Pozri tiež rozsudky *Tupikas*, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, body 78 až 80, a *Zdziaszek*, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, body 85, 90 a 96)

- 30 Bolo to potvrdené aj v novšom rozsudku Súdneho dvora v spojených veciach C-514/21 a C-515/21, *LU & PH*, ktoré sa týkali zrušenia podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody.
- 31 V žiadnom z rozsudkov Súdneho dvora sa však neposudzoval vplyv článku 49 Charty na zmenu ustanovení o podmienenom prepustení, ktoré majú vplyv na trest odsúdených osôb alebo osôb obvinených z trestných činov, ktoré boli údajne spáchané pred takouto zmenou. Nie je to prekvapujúce, keďže oblasti, v ktorých trestné právo členských štátov zahŕňa uplatňovanie práva Únie, nie sú vo všeobecnosti rozsiahle.
- 32 Ak by bol MA vydaný na súdne konanie do jurisdikcie Severného Írska, v súdnom konaní by sa neriešila žiadna otázka práva Únie a v trestnom konaní v tejto jurisdikcii sa zvyčajne nerieši žiadna otázka práva Únie, keďže trestné konanie sa zvyčajne nezaobera uplatňovaním alebo vykonávaním európskeho práva, aj keď v osobitných prípadoch by sa samozrejme mohlo. Charta výslovne uvádza, že „nezakladá žiadnu novú právomoc ani úlohu“ pre Úniu, inými slovami, že nerozširuje jej právomoci na trestné veci. Z toho vyplýva, že Charta alebo akékoľvek práva či uplatnenie práv podľa Charty by nemali zohrávať žiadnu úlohu vo vnútroštátnom trestnom konaní, ktoré je predmetom tohto odvolania.
- 33 Otázka skôr znie, či je dožiadaný štát povinný alebo príslušný sám posúdiť, či by vydanie bolo porušením povinností dožiadaného štátu vyplývajúcich z Charty za okolností, keď sa tvrdí, že ustanovenia o ukladaní trestu, ktoré by sa mohli uplatniť v žiadajúcom štáte, sú nezlučiteľné s článkom 49, aj keď sa tieto ustanovenia samé osebe uplatňujú bez ohľadu na ustanovenia uvedeného článku.
- 34 Prvou zásadou a všeobecným pravidlom zostáva, že vydanie požadovanej osoby podľa rámcového rozhodnutia je všeobecným pravidlom a vyplýva z vyššie uvedených zásad vzájomnej spolupráce a dôvery.
- 35 Súdny dvor vo všeobecnosti vykladá režim európskeho zatykača sústavne takým spôsobom, že každá osoba, ktorá sa bráni vydaniu, musí preukázať oprávnené a závažné dôvody, na základe ktorých sa domnieva, že by čelila skutočnému riziku porušenia jej práv. Bolo preukázané, že väčšina judikatúry, v rámci ktorej sa Súdny dvor zaoberal právami vyplývajúcimi z Charty, boli veci, v ktorých vyžiadané osoby tvrdili, že by boli vystavené neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu v zmysle článku 4 Charty, pozri napríklad spojené veci C-354/20 PPU a C-412/20 PPU - L a P. Je to z toho dôvodu, že článok 19 ods. 2 Charty sa osobitne vzťahuje na rozhodnutia o vysťahovaní, vyhostení a extradícii a bráni vysťahovaniu, ak existuje vážne riziko, že osoba bude vystavená trestu smrti,

mučeniu alebo neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu, čo v tejto veci nehrozí.

- 36 Vo všetkých týchto veciach súdy zdôraznili vysoký prah argumentačnej schopnosti a skutočnosť, že vyžiadaná osoba musí preukázať skutočné a značné riziko, a viac ako len hypotetické riziko a viac ako len možnosť vystavenia takémuto porušeniu.
- 37 Na to, aby Súdny dvor zistil, či by vydanie MA predstavovalo porušenie práva Únie, by sa musel presvedčiť, že vydanie by bolo porušením práv MA, ktoré mu priznáva Charta. Žiadne právo MA vyplývajúce z Charty nemôže byť porušené v samotnom trestnom konaní, a preto je otázne, či sú práva vyplývajúce z Charty zapojené do rozhodnutia o vydaní iným spôsobom, ako je uvedené v článku 19, a ak áno, aká je hranica toho, aby tento súd mohol urobiť záver o tomto tvrdení.
- 38 Vysvetlenie týkajúce sa článku 52 ods. 3 Charty jasne uvádza, že „význam a rozsah“ práv vyplývajúcich z Charty sa nachádza nielen v texte Dohovoru, ale aj v judikatúre ESĽP. Napriek tomu je právo Únie autonómne a Súdny dvor je konečným arbitrom výkladu práv vyplývajúcich z Charty. Táto skutočnosť, prinajmenšom na teoretickej úrovni, znamená, že Súdny dvor by mohol dospieť k odlišnému názoru na význam a účinok práv Charty na spravodlivý proces a na to, ako a či vôbec je možné analyzovať nový režim ukladania trestov fungujúci v Severnom Írsku s odkazom na tieto práva na účely rozhodnutia o vydaní. Aj keď možno poznamenať, že v návrhoch generálneho advokáta sa objavili určité názory, že článok 52 ods. 3 umožňuje Súdnemu dvoru prijať iný a pravdepodobne náročnejší výklad ustanovení Charty ako výklad zodpovedajúcich ustanovení Dohovoru, zdá sa, že takýto prístup by bol v rozpore s podmienkami a zámerom článku 52 ods. 3 a samotný Súdny dvor ho neprijal. Tento súd vo veci *Minister for Justice v. Celmer* [2019] IESC 80, [2020] 1 I.L.R.M. 121, odmietol v argumentácii predloženej v mene odporcu a IHREC, že právam podľa vyplývajúcim z Charty sa poskytuje rozsiahlejšia ochrana v porovnaní s rovnocenným právom podľa Dohovoru, a [omissis] predseda senátu v tejto veci sa domnieval, že na podporu takéhoto argumentu by muselo existovať „jasnejšie usmernenie“ zo strany Súdneho dvora (bod 70).
- 39 Súdny dvor v rozsudku vydanom v septembri 2016 vo veci C-182/15 - *Petruhhin*, ktorý sa týkal návrhu na začatie prejudiciálneho konania podaného Najvyšším súdom Lotyšska, uviedol, že pri posudzovaní žiadosti o vydanie nestačí, aby sa členský štát len uistil, že žiadajúci štát je zmluvnou stranou Dohovoru, a uviedol, že je potrebné odkázať na článok 4 Charty (bod 56) a že dožiadaný členský štát musí „overiť“, či vydanie neporušuje práva stanovené v článku 19 Charty“ (bod 60). Rozsudok *Petruhhin* bol potvrdený Súdnym dvorom vo veci C-398/19 – *BY – Generalstaatsanwaltschaft Berlin*. V tejto veci a v nedávnych veciach ide o otázku uplatňovania Charty za iných okolností, ako sú uvedené v predmetnom článku.

- 40 V uvedenom prípade sa preto otázka týka kritérií, ktoré by mal vykonávajúci súdny orgán uplatniť pri posudzovaní kvality práv na spravodlivý proces, alebo inak povedané v rámci dodržiavania zásady zákonnosti trestných sankcií a či existuje riziko, že by tieto práva mohli byť porušené, za okolností, keď je Súdny dvor presvedčený, že vydaniu nebráni ústava a ani Dohovor z dôvodov, ktorými sa už zaoberal.

Otázka a návrh tohto súdu:

- 41 Tento súd si je vedomý, že význam a uplatňovanie práv vyplývajúcich z Charty sa nemajú vykladať ako vnútroštátne opatrenie, ale má im byť v európskom práve priznaný autonómny význam.
- 42 Tento súd je súdom poslednej inštancie v zmysle článku 267 ods. 3 ZFEÚ. Vzhľadom na rozsudok Súdneho dvora *Conorzio Italian Management e Catania Multiservizi* (C-561/19, EU:C:2021:799) (bod 51) týkajúceho sa rozsahu tejto povinnosti, tento súd nemohol povedať, že predložená otázka je natoľko jasná, aby mohol jednoznačne dospieť k vlastnému záveru o tejto otázke.
- 43 Vzhľadom na povinnosť tohto súdu v prípade, ak vec nie je *acte clair*, a vzhľadom na to, že tento súd je súdom poslednej inštancie, na ktorom sa európske právo vykladá na vnútroštátnej úrovni, som dospel k záveru, že na základe uvedeného je potrebné podať návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ. [omissis] [podrobnosti týkajúce sa všeobecnej vhodnosti podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania].
- 44 Otázka, ktorá je predmetom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, sa týka účinkov Charty. V prípade návratu odvolateľa do Severného Írska a jeho odsúdenia je veľmi pravdepodobné, že bude odsúdený za okolností, keď mu zákon týkajúci sa trestu odňatia slobody a prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody ponúka, prinajmenšom v subjektívnom zmysle, prísnejší režim ako režim platný v čase údajného spáchania trestného činu. Nový režim prináša dve zmeny. Predlžuje dobu, počas ktorej musí odsúdený zostať vo väzení, aby mohol požiadať o predčasné prepustenie, a zavádza dodatočný administratívny alebo diskrečný prvok pri podmienenom prepustení, ktoré teraz musí schváliť komisia pre podmienené prepustenie, čo je samostatná podmienka, ktorá predtým neexistovala.
- 45 Otázka, na ktorú je potrebné odpovedať, sa týka toho, či v prípade tvrdenia, že vykonávajúci štát nemôže na základe článku 49 Charty a článku 7 Dohovoru a prípadne ustanovení svojej vlastnej ústavy vydať osobu žiadajúcemu štátu, ktorý je sám zmluvnou stranou Dohovoru, z dôvodu legislatívnej zmeny prijatej po tom, ako táto osoba údajne spáchala trestný čin, ktorá údajne ukladá prísnejší trest v rozpore s článkom 49 Charty a článkom 7 Dohovoru, a súd dospel k záveru, že vydanie tejto osoby inak nepredstavuje porušenie jej práv vyplývajúcich z Dohovoru, je napriek tomu povinný vykonať vlastné samostatné posúdenie (nevyhnutne zahŕňajúce podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania na

Súdnom dvore podľa článku 267 ZFEÚ) týkajúce sa otázky, či vydaniu bráni článok 49?

- 46 Súdny dvor nikdy neurčil správny prístup k týmto otázkam a judikatúra ESĽP v Štrasburgu neposkytuje jasnú odpoveď.
- 47 Na základe uvedeného navrhujem, aby bola otázka [omissis] položená podľa článku 267 ZFEÚ [omissis] [doslovne sa opakuje otázka uvedená v návrhu na začatie prejudiciálneho konania uvedená vyššie].

[omissis]

PRACOVNÝ DOKUMENT